

Х. 46,
3 (XXXIII.)

Мърровил да ури,

Но грабна ме холера.

Мърко огасти мой животъ

На далеко отъ мой родъ.

И поивамъ въ този гробъ

Равно, както царъ и робъ;

Въ прахъ и пепелъ прѣстолария,

Какато болель и горель;

Мърко не плащатъ владиса,

Тамъ ту е прилика;

Кой ти мѣла синове

Или царски синове?

Сирисо едно познаватъ.

Мърка нѣма надежда,

Нито свѣтла обѣда;

Мърко съ вилки на кости,

Тамъ, сухи, все просати;

Мърко се рече отъ вѣки,

И той ще е до вѣки.

Какато и азъ починахъ,

И на този редъ прѣминахъ

На петнайсетъ годишенъ,

Безъ да дѣла повишенъ (може да, повишенъ ^{св. арх.})

На години и изврамъ